

XX CONCOURS
DE CARTES D'AMOR

***

Premi de Cartes d'Amor. XX edició

Calafell 2013

El jurat del XX Premi de Cartes d'Amor va estar constituït pels següents membres: Serafina Badenas, Carolina Rion, Lluís Tetas i Lola Escoda.

Va actuar de secretària Magda Juncosa. El veredicte del premi va realitzar-se el 23 d'abril de 2013.

Editat amb la col·laboració de:

© dels textos: els autors
© Ajuntament de Calafell

Edició digital: juny de 2013

Edita: Ajuntament de Calafell. Regidoria de Cultura
Av. de la Generalitat, 1 - 43820 Calafell
cultura@calafell.org - www.calafell.cat

PRÒLEG

Aquest llibre digital està conformat per totes les cartes participants al XX Concurs de Cartes d'Amor de la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament de Calafell. 20 anys, 20 edicions d'un concurs que ja és un dels actes tradicionals de la celebració del Sant Jordi a Calafell.

En aquestes pàgines hi trobareu passió. Una passió, la dels participants en el concurs, per les lletres. Una passió, la dels protagonistes de les històries, per expressar els sentiments; tendresa, enyor, records... l'AMOR en estat pur.

L'enciclopedia.cat defineix:

Amor

- 1. Inclinació o afecció profunda envers a una persona.*
- 2. Adhesió intensa i desinteressada a una cosa, a uns principis.*
- 3. Gran desig o interès.*

I en les nostres cartes hi trobareu una afecció profunda, una adhesió intensa i un gran desig envers a les lletres, a la llengua, a la literatura. Enamorats i apassionats de les lletres, gràcies per participar.

Lectors i lectores, gaudiu d'un món on l'amor és l'autèntic protagonista.

Sandra Suàrez i Plana
Regidora de Cultura
Ajuntament de Calafell

CARTES GUANYADORES

1r premi. Categoria sènior
LA MEVA ESTRELLA
Marta Finazzi Martínez

Carme,

El teu nom dringa com un cascavell dins del meu cap ple de records; una capsula vella i trencada però intacta per dins on guardo la llum serena que em vas regalar quan ens vam conèixer. I la llum encara m'encega cada cop que tanco els ulls i et busco en els meus pensaments, mentre el ble d'una espelma invisible es va cremant a poc a poc. Fins que els torno a obrir i només veig la teva fotografia a sobre la taula. Amb la teva mirada felina i astuta que tan sovint s'escapava de tot i volejava lliure, com una estrella.

Potser sí que es pot immortalitzar en un segon tota una vida perquè encara ets aquí, al meu costat, des d'una fotografia en blanc i negre dels anys de la felicitat, de quan érem joves i deixàvem que les hores se'ns escolessin de les mans com sorra fina de la platja del temps.

La meva estrella. Han passat els anys com un remolí que m'ha arrabassat tot el que m'estimava. I ara estic tancat a l'habitació de la meva solitud, condemnat a arrossegar el pes feixuc de les hores eternes sense tu. Et recordo asseguda al costat del balcó; en el simple exercici de badar et diverties imaginant les vides dels que passaven. Amb l'agulla a la mà i el tambor de brodar. Els ulls a la feina, als fils de colors, a les vides que teixies en silenci en una casa en què tot era xivarri. I, d'alguna manera, encara hi ets, en cada trosset de totes les coses noves que hi ha ara, en els records dels que hi viuen. I en la teva fotografia. Potser ens busques amb la teva mirada absent, com si ens poguéssim trobar en algun punt desigual de l'espai i del temps. És com una vetlla serena i ens guaites des de lluny, com si els teus fils de colors ens guiessin pel laberint dels anys i dels records.

La meva estrella en la nit més fosca, t'estimo com mai no he sabut estimar. I això ho sé ara, que fa anys que no hi ets i que navego a la deriva dels meus records, que em gronxen com un

sentinella fidel. Però no trigaré pas gaire. Aquesta capsa atrocinada cada cop pesa més i es fa massa feixuga per a un home vell i cansat com jo. Cada dia miro la teva fotografia i parlem com si tu fossis aquí. O potser com si jo ja hagués marxat. Per això ja és hora de dir adéu, perquè aviat jo també seré una estrella. La teva. Prou brillant perquè em trobis i perquè tot torni a començar.

Fins a les estrelles.

Martín

1r premi. Categoria júnior
NOSTÀLGIA
Marc Mata Pujol

Estimat amor,

Quan es pon el sol m'agrada mirar a través de la meva finestra. És com un mirall que em parla d'un món del qual ja no formo part, que amago en la nostàlgia de temps passats, alhora que la meva tristesa aprèn a ser amiga de la realitat.

La meva finestra és la que m'espera cada nit i em regala la calidesa dels últims raigs de sol per abraçar el fred amagat a la meva pell.

Ella m'escolta sempre que una fulla en blanc reté els meus sentiments. Es manté fidel quan et formo amb les meves lletres, per allunyar-me de la realitat que em diu que no ets meva.

I quan la pluja deixa una part de la seva essència en el vidre, encara em recorda que quan arribi la foscor hi haurà una llàgrima meva per a tu.

Una llàgrima que es manté presonera d'un sentiment.

Una llàgrima, només una, però és teva.

Es fa fosc. Ja és tard. La meva finestra ja juga amb la llum de la lluna, i jo, avui, dormiré somiant records que porten el teu nom però encara no han nascut.

T'estimo.

M.

FINALISTES CATEGORIA SÈNIOR

ESTIMAT ANDREU
Joan Carles Pujalte

Estimat Andreu:

Tot i que amb mà insegura, encara puc escriure. Sé que m'entendràs. Sempre m'has dit que t'agradava aquesta lletra meva tan rodona que em van ensenyar a fer les monges. Sé també que de la darrera insuficiència coronària me'n vaig sortir quan tots pensàveu que m'hi quedava i que finalment us vau convèncer que encara tenia corda per a almenys un any. Però us equivoqueu. Aquesta setmana ha estat de regal, una pròrroga final per a la meva vida. Això s'acaba.

Alguna cosa et deus ensumar d'aquest matí quan m'has vist amb la mirada perduda i el tassó del descafeïnat fred entre les meves mans. El braç dret el tinc entumit i els dits de la mà esquerra em fan un formigueig. Sé que quan et cridi i et digui aquests símptomes un cop hagi acabat d'escriure aquestes lletres, t'esveraràs, et posaràs ansiós i trucaràs al Pol o la Marina, que vindran corrents i ens portaran un cop més a urgències on tu, pertinaç, aconseguiràs que m'ingressin de seguida. Segurament em tornaran a posar en una sala d'aquelles de l'UCI. Novament se'm vindrà a sobre el gran silenci. Em cauran al damunt els segles, els records. Em despullaran i faran amb mi el que hagin de fer per allargar tant com puguin aquest fil de plata que em lliga a la vida. I tu aniràs preguntat a tothom i, fidel, tornaràs a seure al meu davant agafant-me la mà tremolosa entre una munió de cables de colors. Em posaràs els ulls aquosos sobre els meus, que miraré de tenir oberts tant com pugui. I tornaràs a repetir-me un cop i un altre, volent enganyar-te a tu mateix –reiet meu–, que ja m'han trobat el què, que el doctor ha dit que la cosa no vas pas malament, que se m'estan estabilitzant les constants, que a la tarda vindran els nens, que dimecres em portaran a casa, segurament.

I voldràs, t'entossudiràs, que respongui encara que sigui amb monosíl·labs, amb síis i nos tremolosos, amb respiracions dificultoses; que et respongui ni que sigui entre els xiulets dels tubs que m'entren per aquí i per allà, entre els pipips d'aquella màquina a la qual em lliguen quan la mort se'm posa a sobre. I t'ho agraeixo. Agraeixo aquest optimisme articulat a base de bons desitjos tan mal representat. Agraeixo el desig de compartir amb mi uns minuts més. Ja n'hi ha prou, però. Per això, abans no perdi la capacitat de fer-ho, escric aquestes paraules i et dic d'una manera tan simple com sóc capaç, que t'estimo i que haver-te conegut és el millor que m'ha passat mai; que per tu he respirat i he bategat, he sentit i he somiat, he gaudit i he donat al món dos fills que sempre seran al teu costat.

Probablement aquesta nit o demà seuràs davant meu, ja t'he dit, mirant-me amb el cap cot, amb la calba brillosa, aixecant els ulls per sobre les ulleres, amb les mans entrellaçades i apretades enmig de les cames com un nen i dient-me si vull alguna cosa, dissimulant la pena, amb la gola agra de llàgrimes. I jo no podré, o quasi no voldré, respondre't que ja res no m'és necessari en realitat, que tot em va ser donat el dia que et vaig conèixer i que ara me'n voldria anar amb la pau que dóna haver viscut tant temps al teu costat. I passaràs la nit quasi en blanc. I quan t'adormis un xic a la cadira seré jo qui et contemplarà. I mirant-te les espatlles ara caigudes per l'edat em revindrà el mascle que vas ser. I de les rasses de la teva pell reviscolaré aquella pell que tant m'agradava i m'agrada tocar. I de les teves mans artrítiques recordaré que em tocaven amb el tacte de qui sap tocar. Les mateixes mans que comprovaven la febre dels nens i que íntimament m'acaronaven al llit. Les mans que van acollir les meves mans.

I com un darrer i dolç sacrifici, sense que ho sàpigues, quan ja no pugui més, miraré de dir el teu nom, Andreu, i costarà l'intent, però ho voldré fer com un homenatge a qui realment s'ho mereix. Perquè tu ets l'home senzill de les meves senzilleses, l'home honrat d'un món ple de deshonres, l'home tendre de les necessàries tendreses,

l'home bo, l'home que em va fer qui sóc, l'home entre els homes.
Per a mi, l'home millor.

I potser un cop fet això, jo ja no esperi més per morir-me. Quan et despertis em sacsejaràs i cridaràs la infermera. T'estalviaré les corredisses, l'agonia mantinguda amb pinces, la pena del comiat. Perquè m'hauré mort dormint, com sempre has dit que a tu t'agradaria morir.

Un petó gran, tan gran com l'amor que ens hem tingut.

Teresa

TU IMAGEN, AL OTRO LADO

Amando Garcia Nuño

A ti, figura ausente en los espejos:

Hasta ayer, nos habíamos dedicado a buscar el amor perdido por los rincones polvorientos de las alacenas. También entre los tarros de especias, o bajo la bayeta para lustrar el parqué. Se nos había extraviado tras veintisiete años de hiriente cercanía, había ido mermando como el aceite recalentado de la freidora, desapareciendo de manera inconsciente, como el brillo de las copas de la cristalería de boda. Ignorantes, devorados por el hastío y la rutina, habíamos dejado abierta la llave del gas del desamor, sin ventilar a diario los olvidados cuartos del cariño. Aún sin encender la cerilla de la separación, nuestro hogar se encontraba invadido por un asfixiante olor a pan quemado y a fracaso.

Hasta ayer, náufrago entre los platos hondos de la vajilla dominical, nuestro amor se acurrucaba en el olvido de los tarros de especias caducadas, indolente ante la ceremonia de distanciamiento en que habíamos caído, como esas salsas donde cuesta encontrar la intensidad de un aroma, y son sólo una desvaída mezcla de rencor y refritos de cebolla. Lejanos al calor de los edredones del primer invierno, iluminados por los halógenos focos del roce cotidiano, incapaces de descubrir en que estante del ropero o bajo qué canapé de cama se escondía el amor huido, dejábamos desgranar la vida como racimos de uvas al postre de una silenciosa noche de otoño. Nuestros hijos no deshacían ya las camas nido siempre revueltas antaño, y una fatal condena obligaba a nuestras miradas a encontrarse, como las patatas y el bonito del marmitako que siempre cocinabas por mi cumpleaños. Siempre, siempre, siempre... Qué daño hacen a veces las palabras, más incluso que la morcilla asturiana de las lentejas con su recuerdo esquivo en el estómago...siempre, siempre, siempre...

Hasta ayer, comprábamos en la ferretería fosforescentes productos químicos que pudiesen desatascar las cañerías

obstruidas de nuestra antigua relación, líquidos corrosivos que dejaban al descubierto en su aplicada tarea todos los resquemores, envidias, celos, todas esas pequeñas costras de odio cotidiano, o simplemente los pelillos acumulados del despego, hasta descubrir un bolo de miserias y tristezas sin sentido, donde íbamos acumulando los desechos de nuestras diarias heridas. Éramos los mejores clientes en la cola de caja de las droguerías del despacho. Los más recalcitrantes usuarios de las tarjetas del desamor. Los ínclitos compradores de montañas de soledad y hastío.

Hasta ayer. Todo cambió, de pronto, cuando, al acercarme al lavabo para buscar la pasta de dientes, te encontré sentada sobre la tapa cerrada del inodoro, frente al espejo.... Y tu imagen no se reflejó en el deslucido espejo sobre la encimera. Como si te hubieses ido, como si, cansada de tanta indiferencia, hubieras decidido hacer de tu figura una ausencia definitiva y probablemente fatal. Estabas a este lado de mi vida, pero no al otro. O, más probablemente, al revés. Quién sabe, quizá si en ese momento de alucinación hubiera preguntado a cualquiera de nuestros hijos, me hubieran confirmado esa absurda certeza que ellos sostienen, de que ahora ocupabas una habitación en alguna residencia de asistidos, donde combates una incipiente demencia, o las secuelas de una agresiva septicemia ... Pude haberles preguntado, pero no lo hice.

Y no lo haré. Desde ayer soy consciente del tiempo perdido, de la necesidad de recuperar la luz de las bombillas, su incandescencia cálida, el calor de su cercanía en los largos anocheceres que nos esperan. No será necesario tener un seguro de hogar nuevo ni un servicio especial de mantenimiento, porque sé que no habrá nuevas averías en nuestra vida. Porque quiero que la próxima vez que vaya al cuarto de baño a lavarme los dientes, tu imagen se refleje nítida en el espejo restaurado. Y que sea para siempre la imagen de la luz, de la ilusión, y de la esperanza. De la invencible esperanza que retoña entre los surcos en barbecho del desamor. De la esperanza que brota del humus de las macetas de la convivencia. De la esperanza que circula por profundas raíces al

fondo de los sueños. De la, probablemente absurda, disparatada, esperanza que refleja todos, todos, los rostros del amor.

TERCER DIMECRES SENSE TU

Xavier Figueras Ejido

Calafell, 5 de desembre de 2012

Filla:

Tercer dimecres sense tu. Avui he tornat a anar al cementiri, amb l'esperança de poder fer les paus. No et trobo a faltar, filla meva, el que em mata és que no puc viure sense estimar-te. Estic acostumada a no veure't. Vas marxar de casa tan aviat que la teva absència es va convertir en costum. No vull dir que m'agradés, però me'n vaig fer a la idea ràpidament. Des de petita vas ser tan independent que el teu pare i jo sabíem que, tan bon punt et passés pel cap la idea de marxar, no podríem impedir-ho.

No t'enganyis, no he estat la típica mare patidora, d'aquelles que viuen els dies enganxades al telèfon esperant notícies d'un fill que ha decidit que la vida de poble no és prou estimulante. Una trucada cada tres o quatre setmanes ja m'estava bé. Un "hola, mare!" a l'altre costat i jo ja en tenia prou. Al contrari que amb el teu pare, entre nosaltres dues tot era millor quan els sentiments no eren gaire evidents. Per això, m'agradaria tornar a aquella tarda de fa tres setmanes, unes hores abans que decidíssim muntar una escena a la italiana a la clínica. Si fossis aquí, ara estaríem rient d'aquell numeret. Però mai vam fer les paus.

Tenies raó, els cementiris de poble són tan depriments. Bé, què dic, tots els cementiris ho són. No és la mort, no. Això no deprimeix, sobretot quan arribes a la meva edat i saps que, més d'hora que tard, algú estarà mirant la teva làpida. És el mal gust de la gent, em deies les poques vegades que anàvem a veure ton pare. I no podíem evitar riure, tapant-nos la cara perquè les beates que fregaven amb delit les tombes dels marits no ens cridessin l'atenció. Era això, simplement. Aquests petits detalls còmplices eren els que em feien pensar que tot estava bé.

Sempre et vaig admirar. No crec que fos la típica admiració d'una mare pels seus fills, mai no he estat tan convencional. És la teva valentia el que em fascinava. Decidies fer una cosa i la feies, sense tenir en compte les conseqüències. I ara he vist que això teu no era valor, era inconsciència. T'ho vaig cridar, de mala manera, aquell dia de fa tres setmanes quan tu ja gairebé no em podies sentir i poc abans que el metge em digués que no te'n sortiries. Hi havia boira, com avui, i saps que odio la boira, que em posa de mal humor. Et diuen que la gent ja no mor d'això, que és una malaltia crònica si prens les pastilles. Tres maleïdes pastilles! Et costava molt? I ara m'obligues a viure amb aquest últim record: una mare embogida en una sala d'espera escopint a la cara de la seva filla tot el que no s'havia atrevit a dir durant 30 anys.

Tot el que et vaig tirar en cara era veritat, no et pensis ara que m'he convertit en la clàssica mare negadora. Ho continuo pensant, però no puc evitar martiritzar-me per allò que no et vaig dir: que t'admirava, que vivia com un èxit personal el teu triomf sobre la mediocritat en què jo estic instal·lada, que mai ningú em va fer sentir més feliç. Aquestes són les últimes paraules que hauries d'haver sentit. Em tortura pensar que el teu últim instant fos una baralla, que marxassis enfadada amb mi. Puc viure sense tu, filla meva, però no puc viure sense estimar-te.

La teva mare

LO ETERNO PREVALECE
Olena Basanets Sokhomlina

Amado Julio,

Vuelo lejos cuando estoy sin ti. Vuelo a rincones desconocidos y recorro cada milímetro de tu cuerpo mentalmente mientras escribo esta carta. Cuando me abrazas, mientras expiras aire pesadamente de tu boca, estando acostado en la cama a mi lado, vuelo. Vuelo contigo hasta el infinito de la imaginación, vuelo a millones de años luz de la Tierra, vuelo observando el viaje, observando tus pestañas, tus ojos, tu sonrisa, tu pelo.

¡Tu pelo! ¡Está canoso! ¿Tan rápido ha acabado el viaje? Me miro al espejo. No me reconozco. Tengo arrugas y soy vieja. No soy yo, es alguien consumido por la vida que no tiene nada que ver conmigo. Te miro. Estás sonriendo. Sonrío inconscientemente y me siento enfrente de ti, te cojo de las manos y noto como tu calor recorre cada una de mis células. Me envuelve un frío helado, pero tu calor me protege de ese frío. Creo que me muero. Miro por la ventanilla del tren. Ese que nos llevará a la eternidad infinita. Aunque no crea en ningún Dios, rezo por llegar viva a ella y estar a tu lado. No voy a llorar, me prometo.

Toses, te encuentras mal. ¿Qué puede pasarte? Me acerco a verte, intento ayudarte. Te abrazo, te ahogas. ¿Por qué? No llores, Elena. Aguanta, estoy contigo. Te miro en silencio mientras miles de palabras recorren mi pensamiento. Son tan inmensos los sentimientos que experimento que no me salen los suspiros y me quedo en silencio, abrazándote.

Ya veo la luz final. ¡La veo! Por favor... no me dejes. No aguantaría estar la eternidad sin ti. Sabes que lo eres todo para mí...

Voy a buscarte agua. Me encierro en el lavabo. Sonrío con falsedad. El lavabo... ¡siempre huyendo, Elena! Sollozo en el silencio, solo se oye como chocan los raíles contra las ruedas de hierro, que van a velocidad incalculable para llevarnos a nuestro destino. He perdido toda esperanza.

De repente, recuerdo como mi abuela me dijo, cuando era pequeña, que si deseabas una cosa muchísimo, se cumplía. Desesperada y con lágrimas en los ojos busco un bolígrafo en el lavabo. Inundado de mi dolor. Veo uno, lo cojo bruscamente y saco un papelito de mi bolsillo. Garabateo una frase en él y, seguidamente, abro la puerta secándome las lágrimas y regreso contigo. No estás.

Lentamente me siento donde estabas tú hacía veinte segundos. Oigo el sonido de los frenos. Llegamos... Llego a la última parada. Me dirijo hacia la salida con mi maleta llena de fotos viejas, recuerdos, caricias, abrazos, besos, tu amor. Aprieto el papelito entre mi mano mojada por el sudor, la vejez. Cierro los ojos, dirijo mi cabeza hacia el cielo y bajo los escalones lentamente, como si una fuerza invisible me arrastrara hacia abajo. Una mano me ayuda con la maleta y me roza la falda con suavidad, desapareciendo al instante. No le doy importancia, sigo deseando que estés a mi lado. Con la cabeza puesta en el cielo empiezo a dar vueltas, quiero marearme y perderme entre los pliegues de mi falda, pues aún tienen tu olor...

Paro en seco. Abro los ojos. De vuelta a la realidad. Miro a mi alrededor, estoy sola. Mi abuela me mintió, no tenía derecho. La maldigo mentalmente. Suspiro, dejo de apretar el papelito. "Las palabras se las lleva el viento..." me susurro a mi misma. Levanto mi mano y la abro delante de mi cara, me divierto viendo como se aleja el papelito llevado por una suave brisa, dando vueltas en lo invisible, en el limbo, en el infinito. Inesperadamente, tengo ganas de dejarlo todo y correr, me siento con fuerzas, he rejuvenecido, tengo 18 años, toda la eternidad por delante y estoy sola, rodeada de la nada.

Me doy la vuelta en una milésima de segundo, mientras pienso que el tiempo no existe en ese extraño lugar y te veo a lo lejos. Me quedo paralizada. ¿De verdad eres tú? Un halo de felicidad me envuelve, empiezo a correr hacia ti. Grito tu nombre "¡Julio!". Mis palabras se las lleva el viento... no me oyes, no te giras. Corro más deprisa, siento como el corazón me empieza a latir acelerado. No te alcanzo, lloro de dolor. En un último intento de hacer algo para estar contigo recuerdo la frase de un poeta poco conocido, que leí en un antiguo libro perdido entre los archivos bibliotecarios, un día de caluroso verano: "Cuando lo des todo por perdido, cuando no te quede esperanza ninguna, cuando llores de desesperación, cuando mueras por dentro y te maldigas, es entonces cuando tienes que desear lo que quieres con más fuerza que nunca..." Repito la frase mentalmente y deseo estar a tu lado, cierro los ojos con fuerza y... suspiro...

Suspiro de alivio. Estás a mi lado, sonriente. Tienes 18 años. Estamos en el claro de un bosque. Estoy llorando de la risa. Nos hemos escapado de todo y de todos. Hemos detenido el tiempo y nunca, nada ni nadie nos podrá separar jamás.

Tu querida, Elena.

EN EL JARDÍN

Lola Sanabria Garcia

Capitán, mi capitán:

Te ruego que me perdones el temblor de las letras, pero el sudor hace que mis dedos resbalen en la pasta del bolígrafo, el mismo que me dieron en el banco para firmar mi ruina. ¡Qué bonito luce sobre la mesa, con su anagrama de promesas! Lo he dejado un momento para secar mis manos y me pareció un arma que me daba miedo retomar. Pero enseguida me di cuenta de que este gran invento que derrama tinta sobre el papel, puede ser un objeto que se utilice tanto para la ignominia como para las más bellas gestas. Y esta es una de ellas, créeme.

No han sido pocas las noches en vela antes de decidirme. Yo, oscura, detrás de los visillos de mi ventana, espiando tu paseo por el jardín las tardes del verano que ya languidece, atento a ofrecer tu brazo de caballero a Sara, cara bonita, algo más torpe estos últimos días, después de su recaída. Locuaz impenitente, dándole conversación a Marita, triste ave del paraíso, a quien los suyos cortaron las alas para olvidarla aquí. A Lolita, eterna adolescente, con coletas que tú abres de vez en cuando, ahuecándolas con tus dedos, para que luzcan frescas bajo los lazos azules. De mí, tal vez ni sepas quién soy, siempre callada y silenciosa. Tanto que me compré unas zapatillas con la suela de goma para que no hicieran ruido alguno al pisar. Arrastro una timidez buscada desde jovencita. Quería el anonimato. El paso liviano por la vida. Después de aquel desgraciado incidente en el que me vi expuesta a las burlas de chicos y chicas, en un corrillo en la Plaza de la Paja. Porque yo soy ese pequeño pájaro de plumaje discreto cuya supervivencia depende de lo desapercibido que pase. Un exceso de sensibilidad, decía mi madre. Y mira que intentó que me salieran costras en el alma, que me fortaleciera, pero solo conseguía hacerme llorar y que el dolor brotara en mi piel, arañándola como si la hubieran frotado con lija. La niña salió hipersensible, decía mi padre con un deje de amargura. Y mi madre tuvo que resignarse a aceptarme como soy,

como me conoces, ante la prohibición del médico de que volviera a dejarme en carne viva con sus retos de resistencia.

Mi vida, como ya te he dicho, ha transcurrido suave, con algunos momentos difíciles, muy duros, como cuando murieron mis padres, como cuando tuve que aceptar que mis torpezas podían acabar en tragedia. Y tomé la decisión de ingresar aquí, dejándoles mis bienes a mis sobrinos. Firmé con este mismo bolígrafo mi renuncia a todo, mi adiós a mi casa, a mi vecina Pura, a la que tanto echo de menos, a mi perra Lana, de la que me despedí llorando (aún me queda el rastro en la piel del daño que me causó abandonarla en manos de mi cuñada). Me costó adaptarme, pero lo conseguí. Y ahora poseo mi rincón particular. Mi habitación con vistas a ese banco del jardín donde a veces descansas de darte a las demás y te abandonas. Sí, mi querido capitán, te he visto mirarte las manos deformadas por la artrosis, levantar los ojos al cielo, como si buscaras consuelo allí arriba, y más tarde cubrirte la cara con ellas y llorar. Dura poco, tal vez unos minutos, porque enseguida alguien te llama y tú vas raudo a darle tu apoyo como el caballero que eres, como el caballero que, estoy segura, siempre fuiste. Y yo te busco por toda la residencia porque también te necesito, aunque no te lo haya dicho nunca. Necesito el calor de tu mirada, el contagio de tu risa, la tranquilidad de tus palabras. Te quiero. Ya lo he escrito. Y no pienso entregarte esta carta con un solo borrón, nunca me lo perdonaría.

Y te quiero no sólo por lo que das, que también, sino por ese pequeño brote desvalido que muestras en tus momentos de soledad, sentado en el banco, bajo mi ventana, cuando miras a lo lejos, a esa línea del horizonte donde se besa el mar con el cielo, donde tantas aventuras has debido vivir como capitán de barco. Te quitas la gorra, último reducto de tu pasado, y dejas escapar toda tu pena. Entonces tú eres yo y yo soy tú, porque estás muy cerca de mí. Así me siento. Así me desnudo, al cabo de tantos años, una vez más, tal vez la última. Mi madre me repitió muchas veces: Si la vida te ofrece una oportunidad, date prisa en atraparla. Aunque salgas malherida, merecerá la pena, ya lo verás. Y tenía razón. He tardado mucho en encontrarte. Me queda poco tiempo. A ti también. Los dos

nos movemos en ese tramo último de la vida en que cualquier detalle del día a día, engorda y crece y se hace único con esa calidad que tienen las cosas que sabes que tal vez no vuelvan a repetirse, que perduran unos segundos, el soplo de esa brisa que mueve las primeras hojas otoñales, doradas y rojas que crujen bajo nuestros pies ya ligeros, ya a punto de partir.

Esta noche, cuando todos duerman, bajaré de puntillas las escaleras que llevan a tu planta, burlaré la vigilancia de los celadores, entretenidos en sus juegos con los ordenadores y móviles, pasaré esta carta bajo la ranura de la puerta de tu habitación, daré dos golpes en la madera lo suficientemente fuertes para que te despiertes, si ya duermes, y saldré a esperarte afuera, sentada en el banco del jardín. Allí me quedaré hasta que vengas, mi querido capitán, sin moverme, dispuesta a esperarte todo el tiempo que me queda, a zarpar contigo a donde tú decidas.

Tuya,

Hortensia

DIFERENTES

Yose Álvarez-Mesa

Mi Cielo:

Hubo un tiempo en que solo teníamos el aire. Y qué felices fuimos paseando desnudos por los amaneceres sin más expectativas que ver el salir el sol, y escuchar ese ritmo pausado de los árboles, y sentirnos perfectos cuando en nuestras miradas se escuchaba el arpegio de la piel al rozarse. Y aún decían cómo los dejan solos a esos pobres idiotas, cómo es que nadie pone entre ellos distancia, quién va a recoger luego todos los trozos rotos de su alma de cristal. Pero nuestro amor fue de acero y maleza, de primaveras blancas y colores ocultos detrás de las ventanas, de silencios robados al borde de los labios, de campanas sonando debajo de los pies.

Luego, un golpe de suerte nos aupó hasta una nube y saboreamos momentos de lujo y caramelo (los dulces siempre nos han gustado tanto...). Tuvimos un espacio, tuvimos el futuro dibujado en la frente, y caminos sin verjas, y puertas sin candados. Y qué felices fuimos caminando desnudos por los atardeceres de bergamota y sándalo, por todos los senderos que abrieron nuestros pasos sabiendo que al fin éramos libres, sabiendo que ya no nos miraban como a dos insensatos sin nada en el bolsillo y el cerebro blindado. Nuestro amor fue de brisa y hojarasca y verano, de amapolas y besos que ensanchaban la dicha, de celofán y urgencia, de galletas crujientes horneadas al calor de unos dedos adictos, de abrazos sin fronteras guardados muchas veces en la paz de los mapas.

Y hoy de nuevo volvemos a los primeros tiempos de aire en los bolsillos, de no tener un sitio donde poner la almohada, donde reunir los sueños, donde ser diferentes. Hoy ya no somos jóvenes para aguantar penurias en nuestra piel de agua, ya no tenemos fuerzas para vivir deprisa y cabalgar el viento, ya no recorre el alma

aquella sabia fresca que nos daba el empuje, la energía y el ansia. Ya no tenemos fuerzas, pero aún nos queda el resto, nos queda este tapiz de amor sin indigencias que hemos ido tejiendo al calor de la hoguera, al calor del recuerdo. Y qué felices somos recorriendo desnudos las nuevas carreteras de invierno y nieves cálidas, de anocheceres pródigos y caricias de seda que no saben de arrugas y quitan el aliento. Porque seguimos juntos, porque la piel aún ruge cuando te tengo al lado, porque todo en la vida me es innecesario mientras te tenga a ti.

Con amor,

Blue Eyes

LA ROSA Y LA ESPINA

Carmen Fernandez Pérez de Arrilucena

Querido mío:

Ya sé que no te gustaba comunicarte a través de las cartas, preferías esos mensajes románticos o los correos electrónicos que nos enviábamos cuando estabas ausente. “Te querré siempre, amor”. Así terminaban los envíos de tus mensajes. “Siempre te querré, amor”. Contestaba inmediatamente radiante de dicha. Sin embargo, hoy hace setecientos treinta días, ocho horas y diez minutos que me dejaste en la más absoluta indigencia sentimental y continúo añorándote. Tu correo no responde y el móvil navega junto a las estrellas vecinas de las nubes fuera de cobertura. Aunque ignoro el paisaje que te deslumbra y la dirección del cosmos que habitas cerca del sol y los cuerpos celestes necesito plasmar en papel mis sentimientos. Son las doce de la noche, miro a lo alto y algo me dice que vives feliz en ese lugar misterioso, tanto como lo fuimos nosotros. Eso me consuela, Rafael, eso y hablarles a nuestros hijos de su padre, del idilio que mantuvimos durante siete maravillosos años, y sobre todo, por encima de todo, cuánto nos quisiste.

Cogida de tu mano recorrimos lugares pintorescos. Nada más necesitaba, todo me era concedido si estabas a mi lado. Habiéndome abandonado infinitas veces en tus múltiples abrazos, mis ojos se perdían en los tuyos llenos de significado. Tu boca buscaba mi boca bebiéndose mi sonrisa mientras mi mente trenzaba recorridos caprichosos para ofrecerte el lugar mejor ubicado, el más soleado y protegido dentro de mi corazón palpitante. Fui tan feliz que, a veces, sin pretenderlo, me asaltaba un presentimiento extraño: debía pagar tributo por la dicha que me embargaba, más no imaginé que fuese tan de repente, sin tiempo para elaborar el duelo que toda pérdida necesita. ¡Qué cerca está la espina de la rosa!

Cuando la noche triste y desalmada abre su estuche de estrellas y nuestros hijos me regalan sus abrazos de buenas noches, siento renacer en mis entrañas el misterio del amor y sus

temblores. Debo confesarte que cada noche coloco tu pijama favorito bajo la almohada. En los comienzos olía a tu cuerpo, a tu loción favorita, pero poco a poco se ha evaporado el aroma y ya no huele a nada. Con la boca vacía y masticando un pensamiento, en nuestra cama de siempre, imagino sueños teñidos de ternura, si bien, las sábanas son un desierto, la almohada, por más que se me antoja de una largura infinita, me ayuda a recordar momentos que fueron tan nuestros. Y es que nunca se fueron, aquí están, al acecho, implorantes, esperando la mínima oportunidad para hacerse presentes: bucólicos parajes que visitamos cuando éramos dos; el parque tan sabido de contemplarlo durante la dulce espera; la cuna al lado derecho de la cama de Adela, ahora descansa su muñeca favorita, el nacimiento de Javier. Una fotografía.

No quise escuchar nada más al oír el suceso: “No pudo ser, excarceló a la mujer pero a Rafa lo arrastró la corriente”. Conocía el valor que caracterizaba tu hombría al servicio de los ciudadanos, estimabas como nadie pertenecer al cuerpo de bomberos, así lo atestiguan varias condecoraciones por tu coraje en situaciones complicadas. “El primero de los elementos de la naturaleza es el Agua, decías satisfecho, apaga los incendios y regenera lo devastado por el fuego”. Las divinidades marinas Neptuno y Galatea estaban contigo. ¡Quién te iba a decir que aquel día te abandonarían a tu suerte! Dicen que arriesgaste demasiado, ¡tonterías! Eras un hombre cabal que cumplía con su deber. A pesar de que nunca nada me había afligido tanto ni lastimado con pena tan fuerte, estamos orgullosos de tu comportamiento. Me doy por satisfecha con saber que a pesar del tiempo transcurrido sigues siendo lo más importante de mi vida y, juntos, gracias al amor mantenido durante estos años, hemos originado dos nuevas vidas que agregar a este mundo lleno de posibilidades.

De vez en cuando me acerco hasta el río, acaricio la rama que fue tu asidero hasta que ganó la pelea el torrente embravecido. La próxima vez, oculta entre un ramillete de flores silvestres, echaré esta carta para que la leas desde la otra orilla de la vida.

TARSO

FINALISTES CATEGORIA JÚNIOR

NO EM RENDIRÉ

Alexandra Gantzer Soler

Estimat Telèmac,

La veritat, per molta vergonya que em faci dir-ho, és que no sé com començar aquesta carta. Potser perquè, probablement, mai serà enviada, o mai arribarà al seu destí. O perquè tinc por que la llegeixis.

He estat massa temps sense poder estar al teu costat, sense ser capaç de complir tantes promeses que, en veu baixa, vaig fer quan vas arribar al meu món. Si et pogués tenir ara mateix entre els meus braços, de segur que notaria el cos fort d'un jove alt i ben plantat, la fermesa i el valor que, per força, has hagut d'adoptar tots aquests anys. Com està, la teva mare? M'han dit unes fonts que considero més que fiables, més que res per la dificultat que m'he trobat a l'hora de voler accedir-hi (és una llarga història d'infern i perills que algun dia t'explicaré), que encara és fidel al seu amor. El meu cor salta d'alegria quan sento un acte de tanta sinceritat com el de la discreta Penèlope.

Però ara vull parlar-te de tu. De com cada vegada que desespero i penso que no puc fer res per accelerar el meu camí penso en tu, en tu i en com us vaig abandonar sense poder fer res per evitar la meva partida, perseguint una causa que, per als meus companys, era massa noble, impossible de rebutjar. La meva ment és incapaç de formular una paraula que no sigui "perdó", Telèmac. Potser no tinc prou cor, potser la meva ànima és ara la víctima d'una confusió i una fatiga que em són ineludibles. Les paraules ja no flueixen del meu ésser tant com abans, ni amb tanta gràcia. Segur que vosaltres sou el remei del meu mal. Segur que, quan us vegi, tornaré a ser jo de nou. Segur que recuperaré una identitat que vaig deixar amarrada a la meva terra quan vaig haver de marxar.

Deixaré que la sinceritat prengui les regnes de la meva mà i del que t'escric si t'asseguro que ni la guerra, destructiva i poderosa, ni les desgràcies que hagi pogut patir durant tot aquest temps, han impedit que deixés de pensar en vosaltres i en el meu retorn. Quan l'olor de sang impregnava l'aire de les platges, el meu nas sols captava el record del sincer perfum d'un nadó. Quan les llances volaven i es sentia ferro repicar, jo només podia pensar en com n'estaríeu, d'orgullosos. Quan de nit em refugiava a la meva tenda, tancava els ulls i em veia de nou a casa, amb tu, amb la teva mare. Quan, un cop acabat el desastre i les matances, vaig aconseguir marxar, no pensava en el camí, pensava en la meta. I ara, que fa anys que vago per mars cruels sense una via clara, que ja no compto els dies que passen, seguiu sent vosaltres els meus motius per seguir endavant. Perquè quan és de nit, petit, quan és de nit i tota la nostàlgia vol aflorar des de les profunditats del meu cor, sou vosaltres els que impregneu els meus somnis, massa curts i massa torbats per la mala fortuna que m'envolta.

I tanmateix, m'encurioseix que la primera cosa que em ve al cap quan penso en tu és la teva veu. Com serà, ara? Recordo el teu plor estrident, tan insistent quan tenies gana, de la mateixa manera que recordo els teus gemecs d'infant tot just sortit del ventre d'una mare tan plena d'amor com la teva. Ploraves coneixedor d'un món cruel, fill meu? Ploraves sabent que el teu pare seria presoner del destí, boc expiatori dels déus, humà damnat?

No et preocupis, que jo no em rendiré. Que havent sobreviscut a la gran guerra de Troia, havent superat el pas entre Caribdis i Escil·la, havent evitat sirenes i bruixes, seguiré endavant. I quan arribi a Ítaca, Telèmac, prometo ser per a tu el pare que mai vaig ser.

Amb l'amor d'un pare que arribarà,

Ulisses

AMOR MEU
Martí Casal Pelegrí

Calafell, 14 de febrer del 2013

Amor meu,

Ja sé que deus estar pensant que això li ho dic a totes, però m'has de creure de debò si et dic que tu has estat d'entre totes la que m'ha embriagat més amb la teva fragància bucòlica i tendra. Se'm fa incontenible veure't tan pàl·lida i planera. Si jo fos poeta m'hauria agradat escriure't aquell poema "Més que el Sol ets de bonica, ai nineta del meu cor. Ets bonica sense taca i he vist taques en el Sol".

D'ençà que et vaig conèixer, tu has estat la meva raó de ser, i sense tu, la meva existència esdevindria fútil. Tu i jo estem fets l'un per l'altre i junts formem la parella ideal. Comprenc les teves reticències envers meu, perquè jo tinc ben guanyada la mala fama de ser massa abrusador i, fins i tot, un pèl torrat i excessivament consumidor. Amb tot i això, estimada, et prego que no en facis gaire cas de les males llengües. Tot plegat són pures falòrnies dels uns i dels altres. La meva darrera ex se'm va entravessar. Una pagesa massa grossa que no estava feta per a mi. Ella va acabar massa cremada de la nostra relació i jo, en un embat vehement, em vaig desfer d'ella massa convulsivament. Els altres sempre m'han tingut enveja perquè jo sóc molt més brillant que ells. Potser et puc semblar un xic presumit, però no em pots negar que quan em mires et veus reflectida en mi. Jo he estat afortunat. Sóc un bon partit i tinc una feina gràcies a la qual he pogut viatjar per més món que ells i això m'ha donat ensems una capacitat comparativa més gran. Haig de confessar-te que estic boig per tu i que sento una debilitat inexorable quan tu, tan substancial i tendre, ets amb mi, frec a frec amb les meves costelles fredes i ferregades de tan treballar. No creguis que peco de superficial si m'entrego com un humil servidor del teu cos. Ja sé que la veritable bellesa roman dins d'un mateix, però tu ets tan perfecta amb les teves molles fermes i clafides... Ets

captivadora, fascinadora, seductora i tots els qualificatius que acaben en “dora” i que només m’atreviria a dir-te’ls a cau d’orella. Amoreta, si us plau, et prego que em permetis fer-te una demostració d’allò que sóc capaç de fer amb tu. Reconec que m’escalfo massa només de veure’t, perquè estàs tan bona, xata! Definitivament em declaro gelós de tu perquè sé que et faries amb qualsevol altre. Però pensa que només a mi, i després del nostre abraçador encontre, l’un front a l’altre, arribaràs a ser la més suculent i delectable torrada just al punt per lliscar per sobre teu la mantega i la melmelada.

T’estima ardorosament, la teva torradora elèctrica

CARTA D'AMOR

Alexandra Cuesta Ortal

Nom: Alba Gatuseres Bunyols, amb domicili al passeig de Gràcia, núm. 35 porta 13, Barcelona, codi postal 08071,

Reclamo que: Avui, ahir, abans d'ahir i l'altre vaig anar al supermercat "Mercaidona" i la veritat és que hi tornaré demà i demà passat. El següent ja no perquè el noi tan maco que teniu atenent a caixa em sembla que té festa. Mireu, jo sóc una dona casada, amb dos fills que fa poc van marxar a estudiar a Cambridge i no hauria de tenir aquesta mena de pensaments, però cada matí em llevo, em vesteixo amb les millors robes, em maquillo i vaig a la perruqueria perquè em facin el recollit que més m'afavoreixi... I tot això per què? Doncs per anar a veure aquell noi caixer que correspon a les inicials J.R. i que m'ha robat el cor. Déu me'n guard cada cop que m'atén! El cor em fa un salt! Ja em veieu al matí comprant el pa, al migdia una ampolla d'aigua, a la tarda em passo les hores a la secció de revistes i al vespre ja no torno perquè se li acaba la jornada. Si em veiessin les meves amigues... Elles que no surten de casa per a res, que compren "online" i que tenen criats que els cuinen fins i tot un entrepà. Elles que es maquillen per estar per casa i que van sempre de vint-i-un botons. Elles que cada vegada que veuen una oferta pel carrer se'n riuen i s'enrecorden de la classe social obrera. Si elles em veiessin tan enfarfollada amb les millors joies i tocant-me el cabell fins que se m'enreda als anells, tot per cridar l'atenció d'en J.R., el qual em mira fixament i em pregunta dolçament amb una veu greu i melosa "Vol una bossa?"...Aish... Jo el miro als ulls i li contesto fluixet un "sí" mentre m'hi perdo... Els seus ulls... Verds com la gespa del jardí de l'Església on vaig cada diumenge a confessar-me, tot i que això d'en J.R. no ho explico a ningú, no, no, això no ho pot saber ningú... Però, ai carai! M'encomanaria a l'infern per un nit amb en J.R.! Per tornar a tenir un cos jove sobre el meu i tornar a sentir aquell foc recurrent-me la pell i acariciar-lo i besar-lo fins tenir els llavis tallats...

Però això sí, una aventura i prou, al dia següent ell hauria d'anar a treballar encara que jo sé que aniria a visitar-lo i li portaria pastissos i galetetes en forma de cor perquè avui en dia la joventut ho té malament amb aquesta crisi per tirar endavant i per menjar i per pagar la renda... Però en J.R. mai es quedaria al carrer. Jo l'acolliria a casa meua on hi ha habitacions per donar i per vendre ja que el meu marit mai hi és... Que no en deu tenir, ell, d'històries amb dones pels països llunyans on treballa! Ell no se n'adona, però quan arriba a casa jo oloro els perfums femenins que se li enganxen a la camisa i jo, ximpleta de mi, aquí, perdent el temps... Però no sé com dir-li el que sento, a en J.R. Ens separen cinquanta anys i ell mai podria voler la meua pell arrugada ni tampoc la meua oïda, que amb prou feines podria sentir un "T'estimo" pronunciat fluixet. Com podria, doncs, tornar-l'hi?

Massa cabòries a la meua edat... El cap m'explotarà i el cor se'm farà miques si no ho està ja. No hi tinc res a fer! És per això que demano amb aquesta carta (ja que una reclamació se'm quedava curta) que en J.R. sigui traslladat a un altre supermercat lluny d'aquesta ciutat, d'aquest país i d'aquest continent. Jo em quedaré sola i en la solitud de la nit, vora un llit fred en una casa gegantina, buida i glaçada, aniré muntant peça a peça el trencaclosques del meu cor.

L'AMOR ET PORTARÀ FINS ON TU DESITGIS

Gemma Calabria Marro

M'ha portat molt temps condensar els infinits pensaments que he tingut sobre tu en els últims mesos en una breu carta com aquesta.

Òbviament hauria estat cortès per la meva part començar preguntant-te pel teu dia, la teva salut, si et van bé les coses i si la vida et tracta bé en general. Però, com donades les circumstàncies tinc coses molt més importants a dir-te, no t'importunaré amb tals formalitats.

Ja fa més d'un any que em vaig enamorar de tu, i el meu cor ha estat fidel des de llavors. Has estat l'únic company dels meus solitaris dies i nits, a l'estiu o a la primavera. Quan vaig veure el teu somriure per primera vegada, des de la distància, em vaig sentir com un assedegat en un desert en topar-se amb un miratge. Però llavors, el miratge va resultar ser un oasi, i el dia que per fi vaig reunir el valor per apropar-me a tu vaig sentir que començava a forjar la meva pròpia vida.

Durant molts mesos vaig estudiar la teva cara cada vegada que et veia, perquè quan arribés aquest moment saber del cert que mai t'oblidaria. Em reconforta pensar que tenia raó. Vaig fer bé a mostrar-te el meu amor, àdhuc sabent que havies d'anar-te'n aviat. I per això sóc la noia més afortunada del món.

Sabia que només estaries aquí per un període de temps curt. Em repeties que seria un any i que després marxaries un altre cop cap a Itàlia. Però t'asseguro que en un any, tres-cents seixanta-cinc dies, vuit mil set-cents seixanta hores, cinc-cents vint-i-cinc mil tres-cents minuts i trenta-un milions cinc-cents trenta-sis mil segons n'he tingut prou per saber que ets l'home de la meva vida.

Quan em vas comunicar, finalment, que en dues setmanes tornaries al teu país natal, vaig sentir que un ample i traïdor mar d'incerteses

ens separaria per sempre. Però estic disposada a emprendre el viatge a través d'aquest oceà si al final ens trobem a la mateixa illa.

Quan ho vam fer per primera vegada, la teva màgia consistia a poblar el cel d'incomptables estels i convertir el desert en un jaç de flors sobre el qual descansàvem nus i els nostres cossos es trobaven per primera vegada. En besar-nos em vas confessar el que desitjava des de feia molt temps: "Et vull per sempre".

Ara, puc confessar-te que et conec a la perfecció i que m'agrada tot de tu. Sé que quan et toques el llavi amb la mà esquerra estàs enfadat i quan ho fas amb la mà dreta estàs incòmode. Sé que et fa vergonya parlar amb públic i quan ho fas no pares de tocar-te el cabell, sé que quan em crides amb diminutius estàs de bon humor, sé que t'agrada que et portin l'esmorzar al llit, les pel·lícules d'aventures, els llibres d'amor i les cançons lentes. Però també sé el que no t'agrada, el color verd, les nits fredes, el menjar precuinat, les persones hipòcrites, la música estrident i els cotxes vermells. Sé que quan t'aixeques de bon humor et poses dues cullerades de sucre al cafè, sé que quan et poses les teva camisa blanca vols donar una bona impressió i que quan em mires de reüll esperes alguna cosa que encara no t'he donat. La teva pel·lícula preferida és "Pa negre" i el menjar que t'agrada més la paella amb gambes. Podria seguir així, i no acabar mai la carta, però crec que t'he demostrat que t'estimo i que m'importa saber de tu. Segurament ja ho sabràs, però si és necessari t'ho repetiré cada dia, durant la resta de la meva vida perquè et convencis que ets el meu amor.

Sé que aquesta última setmana he estat molt distant, però pensava que era l'única manera d'oblidar-te i que així quan marxassis em seria indiferent perquè hauria aconseguit viure sense tu. Però a la vista es percep que no ha estat així.

T'escric amb una decisió presa. És molt arriscat fer això que ara, tot seguit, et comunicaré, però després de pensar-ho molt sé que és el correcte.

Ara estic asseguda al banc on ens vam fer el nostre últim petó, després que jo desaparegués sense acomiadar-me. He vingut aquí per dir-te que per fi he pres la decisió que m'estava plantejant durant tot el temps que vam estar junts. Vaig perdre l'esperança de tornar-te a veure, que algun dia ens retrobéssim.

He arribat ja al punt sense tornada i necessito que donem el següent pas. Estic disposada a trobar-me al que m'ofereixi l'amor.

No sé on seràs quan llegeixis aquesta carta, potser al vaixell a la meitat del mar Mediterrani, o ja a Itàlia, però sí que sé on seré jo.

Ara ve el moment que tan esperaves. Ahir a la tarda em vaig decidir. Vaig recordar la promesa que ens vam fer l'última vegada que vas ser a la meva habitació. Recordes aquella tarda? Vas murmurar el meu nom, vas apagar l'espelma que il·luminava l'habitació i quan la foscor es va ensenyorir de la cambra em vas murmurar la nostra promesa a cau d'orella: "El dia que me'n vagi, no ploris. Algun dia tornarem a estar junts. Sé que tu o jo, al final, renunciarem al passat, ens tornarem a unir i començarem a crear el nostre futur". Haig de fer el que sigui per aconseguir ser propietària d'una vida que em pertany. No tinc por. No vull pensar en el que succeirà. Només sé que la meva família i amics em recolzen i que mai ho he tingut tan clar en la meva vida.

Després d'escriure aquesta carta vaig comprar un bitllet, en direcció a la meva nova vida, Itàlia. Et pot semblar una bogeria, però faré el que hagi de fer per estar al teu costat, perquè encara no he viscut, perquè vull viure i perquè al teu costat sé que ho faré.

T'estimo, per sempre.

Ajuntament de Calafell
Regidoria de Cultura